

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6811203747
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6811203747.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu H.. X. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v D., č. XXX, zastúpeného JUDr. Zuzanou Kollárovou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Zimná č. 59, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 001510866, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a vyplatenie náhrady mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 16Cpr/2/2011-650 zo dňa 08.11.2017, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú ť a späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie náhrady mzdy v sume 19,- € mesačne od 01.07.2011 do času, kým žalovaný umožní žalobcovi pokračovať v práci alebo do rozhodnutia súdu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti m e n í tak, že určuje, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu výpoveďou č. 2001/00362-21-02 zo dňa 26.01.2011 je n e p l a t n é.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 32.359,50 €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu z a m i e t a.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná; pri rozhodovaní vychádzal z názoru, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu u žalovaného výpoveďou zo dňa 26.01.2011 je platné, pretože boli dodržané všetky zákonné podmienky a predpoklady platnosti výpovede.

1.3 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 46 ods. 1 písm. b), § 47 písm. b), § 48 ods. 1 a 2, § 12 ods. 2 a § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov a na ustanovenia § 38 ods. 1 a 4, § 61 ods. 1, 2 a 4, § 74 Zákonníka práce; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie zo dňa 22.01.2018 (č.l. 672-683 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu. Súdu prvej inštancie vyčítal, že nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Zdôraznil, že súd prvej inštancie sa pri opätovnom rozhodovaní neriadil právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v zrušujúcom uznesení jeho predchádzajúceho rozsudku, keď v tomto smere nevykonal dokazovanie listinnými dôkazmi v súlade so zákonom, nevysporiadal sa s podstatnou časťou jeho tvrdení a jeho listinnými dôkazmi, ktoré nepodporujú ním prijatý záver, že (1) ponúkané štátnozamestnanecké miesto na OÚ Banská Bystrica nebolo v čase doručovania výpovede voľné, pretože bolo obsadené iným zamestnancom (ponúkané miesto musí byť voľné v čase doručovania výpovede, nie v deň vykonania pohovoru); (2) nikdy neodmietol voľné štátnozamestnanecké miesto na OÚ Brezno a mal o toto miesto eminentný záujem, keď Q.. G. ho až po prijatí z jeho strany vyškrtol zo zoznamu voľných miest s odôvodnením, že ho tesne predtým prijala H.. S. U.; vyjadril názor, že na toto miesto mal byť evidovaný ako druhý v poradí a nakoľko H.. S. XXXX na toto miesto nebola v skutočnosti nikdy preradená, malo byť toto miesto v O. obsadené práve ním a nemal byť sním skončený štátnozamestnanecký pomer; (3) žalovaný nepredložil žiaden dôveryhodný dôkaz o odmietnutí voľného štátnozamestnaneckého miesta na OÚ Banská Bystrica; (4) súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho námietkou, že žalovaný mu neponúkol voľné štátnozamestnanecké miesto na OÚ Banská Bystrica, kde si počas celého rozhodného obdobia na úseku štátnej vodnej správy držala voľné miesto prednostka H.. S., aby sa naň po voľbách mohla vrátiť; (4) nikdy neodmietol podpísať prevzatie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ale odmietol podpísať zápisnicu o prešetrení sťažnosti na znak nesúhlasu s nezákonným postupom pri šetrení sťažnosti a z dôvodu, že k zápisnici neboli priložené prílohy, ktoré v nej boli uvedené. Namietal, že súd prvej inštancie opätovne v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu vylúčil USB nahrávky ako hodnoverný dôkaz z dôvodu kvality nahrávok a možnej technickej úprave nahrávok, keď s týmto dôkazom žalovaný výslovne súhlasil tým, že na pojednávaní vyhlásil, že netrvá na jeho vykonaní; zdôraznil, že zlú kvalitu nahrávok alebo ich možnú úpravu žalovaný v konaní nikdy nenamietal; už v priebehu konania preukazoval, že svedok H.. B. sa mu už v roku 2009 vyhrážal prepustením z práce, ak bude pokračovať v šetrení ich nezákonnej činnosti pri oprave vozidiel; vo zvukových nahrávkach videl svoju jedínú obranu v krajnej núdzi, nakoľko Ing. B. na jeho niekoľkoročné psychické týranie na pracovisku využíval chvíle bez akýchkoľvek svedkov; ďalej argumentoval, že súd prvej inštancie svoje právne posúdenie o doručení výpovede založil na rozporuplných výpovediach svedkov, ktoré neodstránil ani ich opätovným výsluchom; výpovede svedkov boli rozporuplné medzi jednotlivými svedkami ako aj pokiaľ ide o výpoveď toho istého svedka v roku 2012 a v roku 2016 a v úplnom rozpore s predloženým zvukovým záznamom; súd prvej inštancie považoval výpoveď za doručení dňa 01.03.2011, čo mali potvrdiť svedkovia O., B. a B., hoci ich výpovede boli v rozpore s predloženou nahrávkou; zdôraznil, že nemôže akceptovať odôvodnenie súdu, že závery vyplývajúce z nahrávky nezohľadnil pre jej nízku kvalitu a pre teoretickú možnosť, že mohla byť upravovaná, pretože nemal inú možnosť preukázania opaku ako práve nahrávkou; je evidentné, že svedkovia sa snažili tvrdiť okolnosti o doručení výpovede zhodne, avšak v priamom rozpore s nahrávkou, v čom videl nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie; zdôraznil, že nikdy neodmietol podpísať prevzatie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ale odmietol podpísať zápisnicu o prešetrení sťažnosti; nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý po doplnení dokazovania skonštatoval správnosť záverov svojho predchádzajúceho rozsudku; ďalej argumentoval, že poukaz súdu prvej inštancie na rozsudok OS BB sp. zn. 10Cpr/3/2011 zo dňa 05.02.2011 v spojení s rozsudkom KS BB sp. zn. 15CoPr/2/2013 zo dňa 07.05.2014 nepodporuje jeho závery, pretože z uvedených rozhodnutí vyplýva, že ponúkané štátnozamestnanecké miesto na OÚ Banská Bystrica nebolo voľné v čase domnelého doručenia

výpovede; nesúhlasil ani s konštatovaním súdu prvej inštancie, že výsluchom svedkov bolo preukázané, že svedkyňa H.. O. mu položila obálku s výpoveďou na stôl s tým, že ho upozornila na túto skutočnosť, pretože takáto výpoveď svedkov sa v zápisnici zo súdnych pojednávaní ani na zvukovom zázname nenachádza; nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že v čase pohovoru pred výpoveďou existovalo u žalovaného päť voľných štátnozamestnaneckých miest na úseku štátnej vodnej správy, z ktorých mu neboli niektoré ponúknuté; ďalej argumentoval, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil platnosť spornej výpovede, pretože sú v nej uvedené nepravdivé dôvody (t.j. že bolo rozhodnutím prednostu KÚ ŽP Banská Bystrica zrušené práve jeho miesto a že mu boli ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesta na OÚ Banská Bystrica a OÚ Brezno, ktoré neprijal); nesprávne právne posúdenie spočíva aj v tom, že súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 12 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z., ktoré nebolo účinné v čase doručovania výpovede, preto vedúci služobného úradu nemohol H.. O. poveriť konaním vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov. Na základe uvedeného sa žalobca domáhal zmeny napadnutého rozsudku v zmysle vyhovenia žalobe v plnom rozsahu, t.j. určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou s tým, že tento stále trvá a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu mzdy v sume 799,- € mesačne počnúc dňom 01.07.2011 do vyhlásenia rozsudku. Pre prípad neúspechu žiadal žalovanému nepriznať náhradu trov konania.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 14.03.2018 (č.l. 695-696 spisu) k odvolaniu žalobcu uviedol, že v danej veci nie je preukázaná existencia odvolacích dôvodov, na ktoré poukazuje žalobca a súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov po náležitom zistení skutkového stavu a riadnom doplnení dokazovania, čo vyplýva z odôvodnenia rozsudku; vyjadril názor, že súd výsluchom svedkov preukázal skutočnosť, že žalobca vedel, že mu bola doručená výpoveď, ktorú odmietol podpísať; výpoveďou svedkov bola preukázaná aj skutočnosť, že žalobcovi bolo ponúkané voľné miesto na Obvodnom úrade životného prostredia v Banskej Bystrici a bola ozrejmená skutočnosť, prečo mu nebolo ponúknuté miesto v Brezne (to prijala zamestnankyňa, s ktorou bol vykonaný pohovor ešte pred žalobcom); vyjadril názor, že si splnil riadne svoju ponukovú povinnosť, nakoľko aj z predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v danej veci vyplýva, že zamestnávateľ si splní svoju ponukovú povinnosť, ak zamestnancovi ponúkne len jedno pre neho vhodné štátnozamestnanecké miesto, čo splnil; k tvrdeniam žalobcu v odvolaní týkajúcich sa času, kedy má byť ponúkané miesto voľné uviedol, že ponuka vhodného štátnozamestnaneckého miesta sa musí uskutočniť ešte pred výpoveďou, z toho logicky vyplýva záver, že ponúkané miesto musí byť voľné hlavne v deň pohovoru, nakoľko nemožno zo strany zamestnávateľa, resp. služobného úradu očakávať, že bude ponúkať miesta, ktoré budú možno voľné v budúcnosti, resp. toto nie je reálne možné a preto tvrdenie žalobcu o nutnosti existencie voľného miesta v čase podania výpovede je scestné; argumentoval, že riadne preukázal odmietnutie ponúkaného miesta žalobcom a to zaslaním e-mailovej komunikácie; k nevykonaniu dôkazu prehratím zvukového záznamu z USB kľúča, ktorý žalobca považuje za uznanie právnej sily nahrávok z jeho strany uviedol, že súd pristúpil k vykonaniu dôkazu, teda k prehratiu zvukového záznamu, ktorý ako dôkazný prostriedok navrhol žalobca a na obsah ktorého sa opakovane odvolával a prepis ktorého sa nachádza v súdnom spise; potom čo súd pristúpil k jeho prehratiu, právny zástupca žalobcu uviedol, že na danou USB kľúči sú všetky záznamy, ktoré si žalobca vyhotovoval a či je nutné ich prehrať; vzhľadom na zlú kvalitu zvukového záznamu ako aj na skutočnosť, že nešlo o dôkaz navrhnutý žalovaným uviedol, že netrvá na prehratí celého zvukového záznamu, pričom žalobca túto skutočnosť nenamietol napriek tomu, že išlo o dôkaz ktorý navrhol on a na ktorý sa neustále odvolával; z uvedeného teda žiadnym spôsobom nevyplýva domnienka žalobcu, že týmto došlo k uznaniu jeho právnej sily; skutočnosť, že žalobca netrvá na prehratí zvukového záznamu, ale uspokojil sa s tým, že súd nepokračoval vo vykonaní tohto dôkazu, nakoľko sám žalobca na pojednávaní inicioval zvážiť nutnosť prehrávania celého obsahu USB kľúča, svedčí o rozporných tvrdeniach žalobcu; poukázal na to, že v priebehu konania namietol zvukový záznam a jeho použitie ako dôkazného prostriedku a to vzhľadom na skutočnosť, že tento dôkaz nemôže byť použitý v konaní vzhľadom na neoprávnený zásah do osobnostných opráv osôb zachytených na nahrávke, nakoľko táto bola vyhotovená bez ich súhlasu; na záver sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby a považoval napadnutý rozsudok za odôvodnený v dostatočnom rozsahu, súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, dôkazmi a tvrdeniami strán sporu, predmetný rozsudok vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, pričom súd predmetnú vec správne právne posúdil a aplikoval príslušné právne normy, preto navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.3 Žalobca v replike zo dňa 25.04.2018 (č.l. 709-713 spisu) prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v plnom rozsahu zotrval na svojej odvolacej argumentácii.

2.4 Repliku žalobcu doručil súd prvej inštancie žalovanému do vlastných rúk dňa 15.05.2018 prostredníctvom elektronickej pošty s výzvou na vyjadrenie v určenej lehote (č.l. 722 spisu); žalovaný sa k replike žiadnym spôsobom nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore odvolací súd na pojednávaní dňa 19.06.2019 vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zvukovou nahrávkou (§ 384 ods. 1 C.s.p.), nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; v dôsledku vykonaného dokazovania v odvolacom konaní nebol odvolací súd viazaný skutkovým stavom vyplývajúcim z dokazovania tak, ako ho podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

3.2 Podľa § 370 ods. 1 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

3.3 Podľa § 370 ods. 2 C.s.p., súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

3.4 Podľa § 370 ods. 3 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

3.5 Žalobca sa podanou žalobou okrem iného domáhal aj náhrady mzdy v sume 818,- € mesačne s účinnosťou od 01.07.2011 do času, kým žalovaný umožní žalobcovi pokračovať v práci alebo do rozhodnutia súdu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru; tento nárok súd prvej inštancie tiež zamietol napadnutým rozsudkom; v podanom odvolaní žalobca uviedol, že sa domáha náhrady mzdy len v sume 799,- € mesačne s účinnosťou od 01.07.2011 do vyhlásenia rozsudku; z hľadiska obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) tak ide o čiastočné späťvzatie žaloby, ktoré žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu potvrdil ústne aj na pojednávaní dňa 19.06.2019, pričom žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil. Vzhľadom na to, že v prejednávanej spore vzal žalobca svoju žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 19,- € mesačne s účinnosťou od 01.07.2011 (t.j. 818,- € mínus 799,- €) po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktoré do okamihu späťvzatia žaloby nenadobudlo právoplatnosť a žalovaný so späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasil, odvolací súd späťvzatie žaloby pripustil, predmetný rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil. Odvolací súd mal preukázané, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu došlo skôr ako predmetný rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť, pretože proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie, čím došlo k suspenzívnemu účinku odvolania (§ 367 ods. 1 C.s.p.), t.j. v dôsledku včas podaného odvolania nenadobudne rozhodnutie právoplatnosť dokiaľ o odvolaní nerozhodne odvolací súd a späťvzatie žaloby bolo odvolaciemu súdu doručené pred rozhodnutím o podanom odvolaní.

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Konanie v prejednávanej spore začalo pred 30.06.2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti; podľa § 470 ods. 2 C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované; ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

4.2 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a po vykonaní odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie (v

časti, v ktorej nedošlo k zrušeniu rozsudku a zastaveniu konania) podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4.3 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.4.1 Podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.03.2011 (ďalej aj „zákon č. 400/2009 Z. z.“), štátnozamestnanecký pomer možno skončiť výpoveďou.

4.4.2 Podľa § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z., služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zrušilo štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

4.4.3 Podľa § 55 zákona č. 400/2009 Z. z., ak štátny zamestnanec vykonával štátnu službu podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu, vykonával prácu vo verejnom záujme alebo vykonával inú závislú prácu pre zamestnávateľa, ktorý je služobným úradom podľa tohto zákona, počas doby, za ktorú je služobný úrad povinný poskytnúť mu funkčný plat z dôvodu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, povinnosť služobného úradu poskytnúť štátnemu zamestnancovi tento funkčný plat sa znižuje o funkčný plat alebo mzdu za uvedenú činnosť.

4.4.4 Podľa § 114 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z., ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, obsahujú ustanovenia o mzde, rozumie sa ňou plat podľa tohto zákona.

4.4.5 Podľa § 114 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z., ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku, priemernej mzde alebo o náhrade mzdy, rozumie sa tým funkčný plat priznaný štátnemu zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie.

4.4.6 Podľa § 114 ods. 3 prvá veta zákona č. 400/2009 Z. z., ak sa na účely výpočtu peňažných plnení postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov z priemerného čistého zárobku zamestnanca, rozumie sa tým čistý funkčný plat.

4.4.7 Podľa § 120 zákona č. 400/2009 Z. z., na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia § 10, § 11a ods. 1, § 15, § 16, § 17 ods. 1 a 3, § 19, § 20, § 32 až 41, § 49 ods. 1, 2, 3, 5 a 8, § 52, § 55 ods. 2 písm. c) až f), § 60, § 61 ods. 1, 2 a 4, § 63 ods. 3 až 5, § 64 ods. 1 a 2, § 67, § 69, § 70, § 72, § 74, § 75 ods. 3 a 4, § 76 ods. 3 a 5, § 77 až 80, § 84 ods. 3 a 4, § 85 ods. 2 až 6, 8 a 9, § 85a, § 86 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 97 až 102, § 103 ods. 4 až 7, § 104 až 114, § 116 ods. 2 a 3, § 117, § 129 až 132, § 136 až 139, § 141, § 142 až 148, § 150, § 151, § 152 ods. 1, 2, 4 až 7, § 156 až 160, § 161 ods. 1, § 164 až 170, § 177 až 185, § 187 až 189, § 191 ods. 2 až 4, § 192 až 198, § 217 až 222, § 230 až 236 a § 240 Zákonníka práce.

4.4.8 Podľa § 121 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z., na právne úkony podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia § 34 až § 40, § 41, § 41a, § 42a, § 42b, § 43, § 43a, § 43b, § 43c, § 44, § 45, § 46 ods. 2 a § 49 Občianskeho zákonníka.

4.4.9 Podľa § 38 ods. 1 prvá, tretia a štvrtá veta zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.03.2011 (ďalej aj „Zákonník práce“), písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštou ako doporučenú zásielku.

4.4.10 Podľa § 38 ods. 4 Zákonníka práce, povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju pošta

vrátila zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne.

4.4.11 Podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce, výpoveďou môže skončiť pracovný pomer zamestnávateľ aj zamestnanec. Výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná.

4.4.12 Podľa § 61 ods. 2 druhá a tretia veta Zákonníka práce, dôvod výpovede sa musí vo výpovedi skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, inak je výpoveď neplatná. Dôvod výpovede nemožno dodatočne meniť.

4.4.13 Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

4.4.14 Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

4.4.15 Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priechi dobrým mravom.

4.5 Na prejednanie veci samej nariadil odvolací súd pojednávanie na deň 19.06.2019, na ktorom vec prejednal v prítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu (substitučného zástupcu právnej zástupkyne žalobcu) a žalovaného.

4.6 Na odvolacom pojednávaní vykonal (zopakoval) odvolací súd dokazovanie listinnými dôkazmi (podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 19.06.2019) a zvukovým záznamom zachytávajúcím priebeh doručovania spornej výpovede žalobcovi, z ktorých ustálil skutkový stav, podľa ktorého žalobca vykonával u právneho predchodcu žalovaného stálu štátnu službu od 01.01.2004 vo funkcii odborný radca v odbore 2.20 životné prostredie v služobnom úrade bývalom Krajskom úrade životného prostredia Banská Bystrica s miestom vykonávania štátnej služby na bývalom Obvodnom úrade životného prostredia v Rimavskej Sobote, stále pracovisko Revúca; rozhodnutím prednostu služobného úradu č. 2/2011 zo dňa 19.01.2011 o zmene jeho vnútornej organizácie a organizácie úradov v jeho pôsobnosti (rozhodnutie o organizačnej zmene) v spojení s rozhodnutím č. 3/2011 zo dňa 24.01.2011 došlo s účinnosťou ku dňu 31.03.2011 k zrušeniu jedného zo štátnozamestnaneckých miest, na ktorom vykonával štátnu službu žalobca; dňa 25.01.2011 bol vykonaný pohovor so žalobcom v súvislosti so zrušením jeho štátnozamestnaneckého miesta, na ktorom mu bolo ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesto na bývalom OÚ Banská Bystrica, ktoré žalobca odmietol; žalobca mal záujem o voľné štátnozamestnanecké miesto na OÚ Brezno, ktoré však pred ním prijala H.. S. U.; písomnou výpoveďou č. 2001/00362-21-02 zo dňa 26.01.2011 bol skončený štátnozamestnanecký pomer so žalobcom s dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta; výpoveď bola dňa 26.01.2011 prerokovaná s odborovou organizáciou (Základná organizácia Slovenského odborového zväzu verejnej správy pri bývalom KÚ ŽP v Banskej Bystrici); predmetná výpoveď mala byť žalobcovi doručovaná dňa 01.03.2011 na pracovisku zo strany H.. U. O. za účasti H.. B. B. a H.. X. B.; počas pokusu o doručenie nebolo žalobcovi oznámené, že ide o výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, pričom v priebehu pokusu o doručenie výpovede bola medzi prítomnými aj za použitia kriku a vulgárnych výrazov preberaná iná služobná záležitosť (výsledok prešetrenia sťažnosti na žalobcu); ku dňu tvrdeného doručenia výpovede žalobcovi bolo ponúkané štátnozamestnanecké miesto na bývalom OÚ Banská Bystrica obsadené H.. K. Q. na základe služobnej zmluvy zo dňa 01.03.2011; Ing. S. U. nikdy nenastúpila na štátnozamestnanecké miesto na bývalom OÚ Brezno, ktoré pôvodne prijala pred žalobcom na pohovore zo dňa 25.01.2011 a zostala pôsobiť na OÚ Rimavská Sobota; rozhodnutím prednostu

služobného úradu č. 5/2011 zo dňa 30.03.2011 došlo s účinnosťou ku dňu 31.03.2011 k opätovnej zmene rozhodnutia o organizačnej zmene (č. 2/2011 zo dňa 19.01.2011 v znení neskorších zmien), pričom bolo zrušené jedno štátnozamestnanecké miesto na OÚ Brezno a vytvorené jedno štátnozamestnanecké miesto na OÚ Rimavská Sobota; štátnozamestnanecký pomer žalobcu mal podľa spornej výpovede skončiť dňa 30.06.2011 a žalobu doručil žalobca súdu dňa 29.07.2011; v čase tvrdeného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru dosahoval žalobca čistý funkčný plat v sume 799,- € mesačne.

4.7.1 Odvolanie žalobcu je dôvodné. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na určenie neplatnosti spornej výpovede dospel súd prvej inštancie pri rozhodovaní na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože nevykonal hodnotenie dôkazov v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p. a následne aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď z týchto dôvodov na pojednávaní (§ 385 ods. 1 C.s.p.) odvolací súd v potrebnom rozsahu zopakoval a doplnil dokazovanie sám (§ 384 ods. 1 a 2 C.s.p.), v dôsledku čoho nebol v rozsahu doplneného a zopakovaného dokazovania viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 C.s.p.).

4.7.2 V prejednávanej spore sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede zo dňa 26.01.2011 zo štátnozamestnaneckého pomeru. Na prejednaný spor bolo nevyhnutné aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 400/2009 Z. z. v znení účinnom ku dňu tvrdeného doručenia spornej výpovede (t.j. do 31.03.2011) a súvisiace ustanovenia Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka; nič na tom nemení skutočnosť, že predmetný zákon č. 400/2009 Z. z. bol s účinnosťou ku dňu 01.06.2017 zrušený zákonom č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, pretože tento neobsahuje na spor dopadajúce prechodné ustanovenia a zákon č. 400/2009 Z. z. v príslušnom znení spolu so Zákonníkom práce predstavuje aplikovateľné hmotné právo na prejednaný spor.

4.7.3 Medzi stranami nebolo sporné, že žalobu podal žalobca na súd v dvojmesačnej prekluzívnej lehote (§ 77 ods. 1 Zákonníka práce). V konaní bolo preukázané aj riadne prerokovanie spornej výpovede zo strany odborového orgánu (§ 74 Zákonníka práce). Z ustanovenia § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe vyplýva, že zákonnými predpokladmi platného skončenia služobného pomeru štátneho zamestnanca výpoveďou sú: (1) zrušenie štátnozamestnaneckého miesta, (2) služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto a (3) štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak; ide o hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo strany služobného úradu, ktorých splnenie má spolu s ďalšími zákonnými podmienkami vplyv na platnosť výpovede; ďalšie zákonné podmienky platnej výpovede vyplývajú zo Zákonníka práce a sú nimi (1) písomná forma výpovede, (2) doručenie výpovede a (3) uvedenie výpovedného dôvodu, ktorý nemožno dodatočne meniť (§ 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v spojení s § 61 ods. 1 a 2 Zákonníka práce); splnenie týchto hmotnoprávných podmienok musí v konaní preukázať služobný úrad (žalovaný).

4.7.4 Jedným z hmotnoprávných predpokladov platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo strany služobného úradu je doručenie výpovede dotknutému štátnemu zamestnancovi (§ 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v spojení s § 61 ods. 1 druhá veta Zákonníka práce). Žalobca v konaní spochybnil doručenie výpovede zo strany služobného úradu; žalovaný v konaní tvrdil a preukazoval, že žalobca odmietol dňa 01.03.2011 výpoveď prevziať, čím mali nastať účinky doručenia výpovede (§ 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v spojení s § 38 ods. 4 posledná veta Zákonníka práce). Súd prvej inštancie oprel svoje skutkové zistenie o doručení výpovede žalobcovi o výpovede svedkov H.. U. O., H.. B. B. a H.. X. B.; žalobca do spisu predložil zvukový záznam zachytávajúci priebeh doručovania výpovede dňa 01.03.2011; súd prvej inštancie uvedený zvukový záznam predložený žalobcom označil za „nehodnoverný dôkaz vzhľadom na kvalitu nahrávky, kedy niektoré časti sú nezrozumiteľné pre nedostatočnú hlasitosť a šum, keď navyše nemožno vylúčiť technické úpravy nahrávky“; vo vzťahu k nemožnosti vylúčenia technických úprav zvukového záznamu považuje odvolací za potrebné uviesť, že tieto podľa spisu žiadna zo strán (osobitne žalovaný) netvrdil, preto nie je vôbec zrejmé, z akého dôvodu na túto možnosť súd prvej inštancie poukazuje (ak konkrétna manipulácia zvukového záznamu nebola tvrdená a preukázaná, nemôže touto skutočnosťou argumentovať ani súd prvej inštancie); ďalej je zrejmé, že samotný súd prvej inštancie vyhotovil prepis predloženého zvukového záznamu (č.l. 199-209 spisu), ktorý doručil právnym zástupcom strán a dôkaz týmto záznamom vykonal aj na pojednávaní dňa 04.09.2013, keď z týchto skutočností nevyplýva záver o úplnej nezrozumiteľnosti tohto zvukového záznamu a nenamietala

ju ani žiadna zo strán; nezrozumiteľnosť predmetného zvukového záznamu nezistil ani odvolací súd, ktorý doplnil dokazovanie jeho prehratím na pojednávaní dňa 19.06.2019; vykonaním dokazovania zvukovým záznamom na pojednávaní dňa 19.09.2019 odvolací súd zistil, že v čase tvrdeného pokusu o doručenie spornej výpovede sa v kancelárii žalobcu riešila iná služobná vec žalobcu (svedok Ing. B. B. oboznamoval žalobcu s výsledkami šetrenia sťažnosti na jeho osobu), v priebehu riešenia do kancelárie vstúpila svedkyňa H.. U. O. spolu so svedkom Ing. X. B., ktorá v priamom rozpore so svojou svedeckou výpoveďou výslovne neuviedla aký druh písomnosti sa má žalobcovi doručiť; v okamihu tvrdeného doručovania spornej výpovede sa žalobca zaoberal štúdiom predloženej zápisnice o vybavení sťažnosti a svedkyňi H.. U. O. nevenoval pozornosť; na písomnom vyhotovení spornej výpovede následne svedkovia spísali záznam, že „dňa 01.03.2011 sa dostavili na stále pracovisko Revúca, aby odovzdali skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcovi, ktorý to odmietol podpísať“; odvolací súd dospel k záveru, že ohľadne preukázania doručenia spornej výpovede je potrebné vychádzať zo zvukového záznamu predloženého žalobcom, ktorý verne dokumentuje priebeh doručovania výpovede a atmosféru v kancelárii žalobcu v priebehu doručovania výpovede, ktorý je v priamom rozpore s výpoveďami uvedených svedkov, ktorí zhodne uviedli, že svedkyňa H.. U. O. upozornila žalobcu, že mu doručuje výpoveď (zo zvukového záznamu vyplýva opak); z uvedených dôvodov dospel odvolací súd súčasne k záveru, že na svedecké výpovede uvedených osôb nie je možné prihliadať z dôvodu ich nedôveryhodnosti (súčasne odvolací súd dospel k záveru, že pre toto hodnotenie nie je potrebné zopakovať dokazovanie výpoveďami svedkov, pretože z ich výpovedí nečerpal odvolací súd rozdielne skutkové zistenia ako súd prvej inštancie, len ich výpovede nebral pri rozhodovaní do úvahy, pričom svoje skutkové zistenia získal z dôkazov, ktoré vykonal na pojednávaní dňa 19.06.2019); odvolací súd vychádza z názoru, že na účinky odmietnutia prevzatia výpovede podľa § 38 ods. 4 posledná veta Zákonníka práce musí byť splnená aj podmienka (okrem iných), že žalobcovi bol jednoznačne oboznámený, že je mu doručovaná písomnosť (výpoveď); v zmysle § 38 ods. 4 posledná veta Zákonníka práce, účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne; z uvedeného vyplýva, že zamestnanec musí mať vedomosť, že je mu doručovaná písomnosť (nemusi dopredu poznať jej obsah); zo zvukového záznamu nevyplýva skutkový záver, že si bol žalobca vedomý, že je mu doručovaná písomnosť, pretože svoju pozornosť plne venoval zápisnici o prešetrení sťažnosti a výlučne k nej sa podľa zvukového záznamu vyjadroval; povinnosť preukázania doručenia výpovede pritom v konaní zaťažuje práve žalovaného; nedoručenie spornej výpovede žalobcovi pritom predstavuje samostatný dôvod na vyhovie žalobe žalobcu o určenie neplatnosti spornej výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru.

4.7.5 Žalovaný v priebehu konania namietal predložený zvukový záznam ako nezákonný dôkaz. Odvolací súd dospel k záveru, že na vykonanie dokazovania predloženým zvukovým záznamom sú splnené výnimočné podmienky (článok 16 ods. 2 základných princípov C.s.p.). Je zrejmé, že na vykonanie zvukového záznamu priebehu doručovania spornej výpovede nemal žalobca súhlas dotknutých osôb (svedkov). V prejednávanom spore ide o spor s ochranou slabšej strany (tretia časť druhá hlava C.s.p.), pretože ide o individuálny pracovnoprávny spor (§ 316 ods. 1 C.s.p.). Vykonanie dokazovania zvukovým záznamom je dôležité pre zachovanie práva žalobcu na spravodlivý proces z dôvodu nevyhnutnosti zistenia skutkového stavu veci, ktoré v tomto výnimočnom prípade prevažuje nad právom svedkov na ochranu osobnosti nezaznamenávaním ich prejavov bez ich súhlasu; k tomuto záveru dospel odvolací súd na základe uváženia, že na jednej strane žalobca nemá inú možnosť preukázania priebehu doručovania spornej výpovede než predmetným zvukovým záznamom (nie je k dispozícii iný zákonný spôsob preukázania tejto skutočnosti) a na druhej strane zvukový záznam nezachytáva prejavy osobnej povahy svedkov, ale ich postup v rámci plnenia služobných povinností; záujem žalobcu na riadnom zistení skutkového stavu je preto podľa odvolacieho súdu pomerne významnejší a odvolací súd mu poskytol ochranu. Súdna prax slovenských súdov sa k predmetnej problematike explicitne nevyjadřila, len v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/548/2016 zo dňa 14.09.2016 samotné nevykonanie dôkazu zvukovým záznamom v pracovnej veci nepredstavuje zásah sťažovateľa do jeho práva na spravodlivý proces (rozhodovanie, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná je výlučne v kompetencii súdu); súdna prax českých súdov vykonanie takéhoto dôkazu v pracovnej veci výnimočne pripustila ako súčasť obrany výrazne slabšej procesnej strany (porovnaj napríklad nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II.ÚS/1774/2014 zo dňa 09.12.2014).

4.7.6 Odvolací súd po zopakovaní a doplnení dokazovania dospel navyše k záveru, že sporná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu je neplatná aj pre rozpor s dobrými mravmi (§ 121 ods.

1 zákona č. 400/2009 Z. z. v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka); v čase spornej výpovede mohol štátnozamestnanecký pomer skončiť len z dôvodov uvedených v ustanovení § 46 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z.; služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď len z dôvodov, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 47 zákona č. 40/2009 Z. z.; výpoveď v zmysle tohto ustanovenia je jednostranný právny úkon obsahujúci prejav vôle skončiť štátnozamestnanecký pomer; na právne úkony vo sfére upravenej zákonom č. 400/2009 Z. z. sa použijú (okrem iného) ustanovenia § 34 až § 40 Občianskeho zákonníka (§ 121 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z.); aj výpoveď daná služobným úradom štátnemu zamestnancovi je preto neplatná, ak svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka); dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku; v praxi všeobecných súdov sa pojmom dobré mravy (boni mores) označuje súhrn základných spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti; dobré mravy sú považované za kritérium, podľa ktorého sa v najrozmanitejších oblastiach práva posudzuje správanie subjektov práva s tým, že konanie proti dobrým mravom býva adekvátne sankcionované; o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi ide vo všeobecnosti tiež vtedy, keď konajúci síce navonok postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu; zo strany takto konajúceho subjektu ide len formálne o výkon práva, pričom jeho skutočným zámerom a tiež účelom jeho konania totiž nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo niekoho iného (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/107/2017 zo dňa 11.10.2017).

4.7.7 Hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru je aj splnenie ponukovej povinnosti; z ustanovenia § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. jednoznačne vyplýva zákonodarcom sledovaný cieľ, že služobný úrad musí so štátnym zamestnancom, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer, viesť aktívny dialóg o jeho ďalšom možnom zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere; v prvom rade musí štátneho zamestnanca vyzvať, či súhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade (ak sú na to splnené predpoklady), resp. či je alebo nie je ochotný prejsť na iné pre neho vhodné štátnozamestnanecké miesto výkonu štátnej služby; služobný úrad musí ponúknuť štátnemu zamestnancovi akékoľvek voľné vhodné štátnozamestnanecké miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ktoré zodpovedá kvalifikácii štátneho zamestnanca, nielen miesto zodpovedajúce jeho pôvodnému funkčnému zaradeniu v príslušnom odbore štátnej služby; záleží len na štátnom zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne; touto povinnosťou sledoval zákonodarcia legitímny cieľ, a to v prvom rade zaručiť ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania a tým jeho právnu istotu, ak je štátny zamestnanec ochotný pracovať aj na inom mieste v štátnej službe a taktiež následnú hospodárnosť nakladania so štátnymi prostriedkami, ktorú sú služobné úrady majúce oprávnenie konať vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru povinné rešpektovať; zákon č. 400/2009 Z. z. nedefinuje pojem „iné vhodné štátnozamestnanecké miesto“, nepochybne však pôjde o miesto, ktoré zodpovedá zdravotnej spôsobilosti štátneho zamestnanca, jeho schopnostiam a kvalifikácii; vhodnosť iného štátnozamestnaneckého miesta sa z hľadiska schopností štátneho zamestnanca posudzuje aj podľa toho, či je primeraná úrovni jeho duševných schopností, jeho telesnej zdatnosti, pracovnej zručnosti, ako aj ostatným osobným vlastnostiam, ktoré majú priamy vplyv a vzťah k nárokom a požiadavkám kladeným na výkon funkcie v určitom odbore štátnej služby; ponuka vhodného štátnozamestnaneckého miesta sa musí pod sankciou neplatnosti uskutočniť ešte pred výpoveďou; ak služobný úrad neponúkne štátnemu zamestnancovi pred výpoveďou (t.j. v čase od rozhodnutia o organizačnej zmene po doručenie výpovede) iné pre neho vhodné štátnozamestnanecké miesto, hoci tak urobiť môže, nemožno konštatovať splnenie ponukovej povinnosti služobného úradu; pre splnenie ponukovej povinnosti služobného úradu nie je potrebné, aby ponúkol štátnemu zamestnancovi všetky voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré sú pre neho vhodné; stačí, ak mu ponúkne len jedno pre neho vhodné štátnozamestnanecké miesto z viacerých voľných štátnozamestnaneckých miest služobného úradu, ktoré by boli pre dotknutého štátneho zamestnanca vhodné; na platnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo strany služobného úradu sa vyžaduje nielen realizácia ponuky aspoň jedného pre štátneho zamestnanca vhodného štátnozamestnaneckého miesta, ale aj preukázanie jeho odmietnutia štátnym zamestnancom (bremeno preukázania tejto skutočnosti zaťažuje v konaní služobný úrad); v takejto situácii služobný úrad už nemá žiadnu ďalšiu povinnosť ponúknuť štátnemu zamestnancovi iné voľné vhodné štátnozamestnanecké miesto; tento záver je významný aj pre prejednávaný spor, pretože žalobca argumentoval, že v dobe skončenia štátnozamestnaneckého

pomeru, mal služobný úrad viaceré voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré mu neponúkol; do právomoci súdu v spore o platnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou patrí posúdiť, či iné štátnozamestnanecké miesto ponúknuté služobným úradom je pre štátneho zamestnanca skutočne vhodné (podľa kritérií uvedených vyššie, medzi ktoré môže patriť aj prípadná vzdialenosť ponúkaného miesta od miesta pôvodného výkonu štátnej služby); splnenie ponukovej povinnosti musí zásadne tvrdiť a preukázať služobný úrad (vrátane preukázania, že štátny zamestnanec iné vhodné štátnozamestnanecké miesto odmietol); podľa súdnej praxe splnenie podmienok pre existenciu ponukovej povinnosti zo strany zamestnávateľa je potrebné posudzovať podľa stavu, ktorý je tu v čase dania výpovede, t.j. rozhodujúce je, či zamestnávateľ má v čase dania výpovede voľné pracovné miesto, ktoré je pre zamestnanca vhodné (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/194/2017 zo dňa 27.03.2019); rozhodujúcou pri ponukovej povinnosti je skutočnosť, či sa daná pracovná pozícia nachádza v organizačnej štruktúre zamestnávateľa, pričom musí byť vedená ako neobsadená; za obsadenú sa považuje pracovná pozícia, na ktorú zamestnanec podpísal pracovnú (služobnú) zmluvu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/161/2017 zo dňa 23.04.2018); ponuková povinnosť zamestnávateľa platí rovnako aj v prípade, ak v rámci organizačnej zmeny sa súčasne stali nadbytoční viacerí zamestnanci; zamestnávateľ má voči každému z nich osobitne ponukovú povinnosť, pričom aj v tomto prípade jediným rozhodujúcim kritériom je skutočnosť, či v čase dania výpovede zamestnávateľ má z dispozície voľné pracovné miesto, ktoré je pre zamestnanca vhodné; aj v prípade, že zamestnávateľ má len jedno voľné pre zamestnancov vhodné pracovné miesto, je povinný toto pracovné miesto ponúknuť všetkým do úvahy prichádzajúcim zamestnancom (neplatí oprávnenie zamestnávateľa vybrať si zamestnanca, ktorému voľné miesto ponúkne); je potom na každom z nich, ako sa rozhodne, pričom ku zmene dojednaných pracovných podmienok týkajúcich sa dohodnutého druhu práce v zmysle § 54 Zákonníka práce dôjde u toho zamestnanca, ktorý prijal ponuku voľného pracovného miesta ako prvý; u tohto zamestnanca odpadá potreba rozviazania pracovného pomeru; u ostatných zamestnancov, či už tých, ktorú ponuku odmietli alebo tých, ktorí síce ponuku prijali, ale neskôr, je potom dovŕšená podmienka uvedená v ustanovení § 63 ods. 2 Zákonníka práce (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/5/2010 zo dňa 20.04.2011; k uvedenému rozhodnutiu je však potrebné z hľadiska prejednávaneho sporu uviesť, že v zmysle § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. sa v rámci štátnej služby neaplikuje ustanovenie § 54 Zákonníka práce, do úvahy však prichádza aplikácia obsahovo obdobných ustanovení § 32 až § 35 zákona č. 400/2009 Z. z. podľa obsahu do úvahy prichádzajúcej zmeny štátnozamestnaneckého pomeru).

4.7.8 Odvolací súd po zopakovaní a doplnení dokazovania dospel k záveru, že postup právneho predchodcu žalovaného (služobného úradu) pri plnení ponukovej povinnosti nebol v súlade s dobrými mravmi, sporná výpoveď je preto neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Podľa súdnej praxe „Zákonník práce síce umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet a kvalifikačné zloženie svojich zamestnancov tak, aby to zodpovedalo jeho potrebám, na druhej strane ale aj realizácia tejto možnosti zamestnávateľa nesmie mať znaky diskriminácie; i keď o nadbytočnosti konkrétneho zamestnanca rozhoduje výlučne zamestnávateľ, je povinný dbať o to, aby všetkým dotknutým zamestnancom nachádzajúcim sa v rovnakej situácii vytvoril rovnaké podmienky pre prijatie ich osobného rozhodnutia a aby im dal rovnakú možnosť ponúkané miesto buď prijať alebo neprijať, prípadne sa rozhodnúť inak; zamestnávateľ teda aj v čase pred výberom konkrétneho nadbytočného zamestnanca musí konať v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania a žiadneho zamestnanca nesmie v porovnaní s inými zamestnancami diskriminovať; tým, samozrejme, nie je v ničom popreté ani obmedzené jeho finálne oprávnenie rozhodnúť o výbere toho zamestnanca, ktorý je preň nadbytočný (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/234/2018 zo dňa 25.04.2019). Z hľadiska prejednávaneho sporu preto odvolací súd dospel k záveru, že ak žalovaný (resp. jeho právny predchodca) mal už 01.04.2011 voľné štátnozamestnanecké miesto v Rimavskej Sobote, na ktoré preložil X/XXXX, hoci nebolo preukázané žiadne ďalšie rozhodnutie o zodpovedajúcej organizačnej zmene (stále platilo rozhodnutie č. 2/2011 účinné ku dňu 01.04.2011 len ich právny predchodca žalovaného opakovane obsahovo menil naposledy rozhodnutím č. 5/2011 zo dňa 30.03.2011), musel mať toto voľné miesto aj ku dňu 01.03.2011, kedy dal žalobcovi výpoveď; právny predchodca žalovaného tak vo svojej podstate retroaktívne menil rozhodnutie o organizačnej zmene, ktoré bolo podkladom aj pre spornú výpoveď žalobcu, keď podľa pôvodného znenia organizačnej zmeny nemal pre žalobcu vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto, kým podľa posledného znenia organizačnej zmeny sa počet voľných štátnozamestnaneckých miest zmenil (stále však išlo o totožné rozhodnutie o organizačnej zmene účinné ku dňu 01.04.2011); ku dňu účinnosti organizačnej zmeny tak mal právny

predchodca žalovaného voľné štátnozamestnanecké miesto na OÚ Rimavská Sobota, napriek tomu pred výpoveďou nebolo toto miesto ponúkané; žalovaný tvrdil, že mal v čase dania výpovede žalobcovi voľné štátnozamestnanecké miesto len v Brezne a v Banskej Bystrici, pričom bolo preukázané, že miesto v Banskej Bystrici žalobca odmietol prijať a súčasne ku dňu 01.03.2011 nebolo voľné (bolo obsadené Ing. K. O.) a o miesto v Brezne prejavila záujem práve Ing. S. U., čo spôsobilo, že podľa tvrdenia žalovaného nemal pre žalobcu iné vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto; uvedené je však v rozpore so skutočnosťou, že na miesto v Brezne H.. S. U. nikdy nenastúpila a namiesto toho bola už dňa 01.04.2011 preložená do Rimavskej Soboty, ktoré miesto tak mohol predtým žalovaný ponúknuť žalobcovi (nebolo žiadnym spôsobom ozrejmene, preto tak žalovaný neurobil); ponúkané miesto v Banskej Bystrici, ktoré žalobca neprijal, tak vzhľadom na kvalifikáciu a miesto doterajšieho pravidelného výkonu štátnej služby nepredstavuje ponuku vhodného štátnozamestnaneckého miesta (naopak vhodným bolo miesto v Brezne ponúknuté H.. S. U. alebo miesto v Rimavskej Sobote, ktoré žalovaný vôbec neponúkol); pochybnosti v postupe právneho predchodcu žalovaného vyvoláva práve skutočnosť, že pokiaľ H.. S. U. prijala pracovné miesto v Brezne, znemožnila v podstate žalobcovi (ktorý prejavil záujem o to miesto a dalo sa predpokladať vzhľadom na jeho rodinné pomery a štyri maloleté deti, že asi v Banskej Bystrici miesto neprijme) predmetné voľné štátnozamestnanecké miesto prijať; z dokazovania však jednoznačne vyplynulo, že H.. S. U. na toto miesto nikdy nenastúpila, pretože práve ďalšou zmenou rozhodnutia o organizačnej zmene došlo ku dňu 30.03.2011 k presunu štátnozamestnaneckých miest z Brezna do Rimavskej Soboty, ktoré obsadila práve H.. S. U. (konkrétne išlo o zrušenie jedného miesta v Brezne a vytvorenie jedného miesta v Rimavskej Sobote); odvolací súd vyhodnocoval tento postup právneho predchodcu žalovaného vo vzťahu k žalobcovi aj cez prizmu dobrých mravov a dospel k záveru, že právny predchodca žalovaného využil rozhodnutie o organizačnej zmene (zmena nastala na podnet ministerstva) aj na to, aby sa týmto spôsobom zbavil žalobcu ako z istého hľadiska „nepohodlného“ štátneho zamestnanca; tento záver vyplýva zo skutočnosti, že ako bolo zrejme z dokazovania zvukovým záznamom ako aj z ďalšieho obsahu spisu (list žalobcovi z č.l. 153 spisu), žalobca bol zamestnancom, na ktorého boli podávané sťažnosti pre jeho postup pri plnení služobných povinností, s ktorými sa museli nadriadení zaoberať, pričom samotný žalobca sa dožadoval ich riešenia; predmet konania presahoval posudzovanie, či bol postup žalobcu oprávnený alebo nie, pre rozhodnutie bol postačujúci záver, že pre právneho predchodcu žalovaného bol žalobca ako štátny zamestnanec istým spôsobom nepohodlný, keď v tejto súvislosti opakovaná (a navyše retroaktívna) zmena rozhodnutia o organizačnej zmene a popísaný postup pri obsadzovaní voľného štátnozamestnaneckého miesta H.. S. U. vyvoláva silný dojem a podklad pre záver, že konanie právneho predchodcu žalovaného bolo účelovo urobené tak, aby boli splnené všetky podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom; odvolací súd zohľadnil aj skutočnosť, že pri posudzovaní predmetného postupu nemožno očakávať priamy dôkaz o tomto zámere právneho predchodcu žalovaného, preto pre rozhodnutie postačujú aj nepriame dôkazy, ktoré žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nespochybňoval a ani nevysvetlil, hoci na tieto skutočnosti žalobca v priebehu konania opakovane poukazoval; vyššie popísaný postup predstavuje konanie v rozpore s dobrými mravmi, pretože konaním žalovaného, ktorý akceptoval prijatie miesta v Brezne zo strany H.. S. U., ktorá naň však z neznámych dôvodov nikdy nenastúpila a na miesto v Banskej Bystrici prijal v čase dania výpovede žalobcovi novú štátnu zamestnankyňu, zamedzil žalobcovi možnosť akceptovať pre neho vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto čo predstavuje samostatný dôvod neplatnosti spornej výpovede.

4.8 Odvolací súd rozhodoval v režime ustanovenia § 390 C.s.p., preto bolo nevyhnutné po zmene napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o uplatnenom nároku na náhradu mzdy. V dôsledku určenia neplatnosti sporného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu u právneho predchodcu žalovaného výpoveďou vznikol žalobcovi nárok na náhradu mzdy; poskytnutie náhrady mzdy je osobitným nárokom (štátneho) zamestnanca proti zamestnávateľovi, ktorý s ním neplatne skončil pracovný (štátnozamestnanecký) pomer. Z dokazovania vyplynulo a medzi stranami nebolo ani sporné, že žalobca so skončením štátnozamestnaneckého pomeru spornou výpoveďou nesúhlasil a požiadal o ďalšie zamestnávanie listom zo dňa 24.05.2011, t.j. ešte pred tvrdeným skončením štátnozamestnaneckého pomeru uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby dňa 31.05.2011; žalobca uplatnil náhradu mzdy s účinnosťou od 01.07.2011, keď v tomto smere bol súd viazaný jeho žalobou (§ 216 ods. 1 C.s.p.); žalobca (po čiastočnom späťvzati žaloby) uplatnil náhradu mzdy v sume 799,- €, čo podľa výsledkov vykonaného dokazovania predstavuje jeho čistý funkčný plat v rozhodnom období (§ 114 ods. 2 a 3 zákona č. 400/2009 Z. z.); je zrejme, že celkový čas, za ktorý by sa mala žalobcovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov; žalovaný navrhol žalobcovi náhradu mzdy nad 12 mesiacov nepriznať; podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce patrí žalobcovi náhrada mzdy za čas 12

mesiacov (tento nárok nemožno obmedziť); podľa súdnej praxe „náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom; kým však táto náhrada mzdy má za čas 12 mesiacov odo dňa oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, satisfakčný a sankčný charakter, uplynutím tohto obdobia táto satisfakčná a sankčná povaha náhrady mzdy ustupuje a zvyrazňuje sa jej sociálna funkcia; sociálna funkcia náhrady mzdy spočíva v zabezpečení peňažných prostriedkov na základné životné potreby zamestnanca; pri rozhodovaní o náhrade mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov súd spravidla zisťuje okolnosti (subjektívne a objektívne), ktoré súvisia so zaisťovaním týchto základných životných potrieb zamestnanca; okolnosti týkajúce sa pomerov zamestnávateľa pre rozhodnutie nie sú významné; súd je však oprávnený prihliadať len k okolnostiam, ktoré existovali po uplynutí 12 mesiacov z celkovej doby, za ktorú zamestnancovi mala byť poskytnutá náhrada; priznanie náhrady mzdy za ďalšie obdobie má preto nadväznosť na správanie sa zamestnanca pri zaisťovaní si zabezpečenia svojich základných životných potrieb; súdna prax pri tomto posudzovaní zohľadňuje, či bol zamestnanec medzitým zamestnaný inde, pokiaľ áno, za akých podmienok a zárobkových možností takúto prácu konal, či vykonával prácu zodpovedajúcu svojej kvalifikácii, zdravotnému stavu a schopnostiam, či pracoval nadčas alebo s mimoriadnym vypätím, či dosahoval iný príjem ako príjem z pracovnoprávneho vzťahu, prípadne z akého dôvodu nebol úspešný pri hľadaní zodpovedajúceho zamestnania alebo pre aké okolnosti sa do práce vôbec nezapojil; krátenie alebo nepriznanie prichádza do úvahy v prípade, ak zamestnanec vlastnou vinou zanedbal možnosť zarobiť si a tak si aspoň čiastočne nahradiť ušlý príjem alebo naopak, ak niekde zarábala toľko, že žiadnu ujmu neutrpel“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/125/2018 zo dňa 26.03.2019); u žalobcu neprichádzalo do úvahy zníženie náhrady mzdy v zmysle § 55 zákona č. 400/2009 Z. z.; z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca bol po (neplatnom) skončení sporného štátnozamestnaneckého pomeru nezamestnaný v evidencii úradu práce, pričom dávku v nezamestnanosti poberal 6 mesiacov, staral sa o štyri maloleté deti a do práce chodila manželka, ktorá zabezpečovala príjem do rodiny; následne bol žalobca zamestnaný v období od 01.01.2014 do 30.06.2015 u zamestnávateľa SLOVMAG, a.s., ktorý pracovný pomer skončil v dôsledku prepúšťania, išlo o zamestnanie v prašnom a hlučnom prostredí, v súčasnosti je žalobca od 16.05.2016 zamestnaný u zamestnávateľa Brantner Gemer s.r.o. ako vedúci prevádzky; žalovaný napriek návrhu na nepriznanie náhrady mzdy za čas nad 12 mesiacov nenavrhol na preskúmanie pomerov žalobcu vykonať žiadne dokazovanie, preto odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade mzdy vychádzal z výpovede žalobcu a z prehľadu jeho zamestnaní podľa lustrácie v Sociálnej poisťovni (č.l. 732-733 spisu). Odvolací súd preto dospel k záveru, že s prihliadnutím na jej sociálnu funkciu patrí žalobcovi náhrada mzdy okrem prvých 12 mesiacov aj za ďalšie obdobie, v ktorom žalobca nedosahoval žiadny príjem, t.j. spolu za obdobie od 01.07.2011 do 31.12.2013 (30 mesiacov) a za obdobie od 01.07.2015 do 15.05.2016 (10 a 1 mesiaca), preto odvolací súd priznal žalobcovi náhradu mzdy spolu v sume 32.359,50 € (30 mesiacov x 799,- € predstavuje 23.970,- €; 10 mesiacov x 799,- € predstavuje 7.990,- € a 399,50 € ako polovica zo sumy 799,- € za 1 mesiaca máj 2016, t.j. 23.970,- € plus 7.990,- € plus 399,50 € predstavuje spolu 32.359,50 €). V prevyšujúcej časti uplatnenej náhrady mzdy odvolací súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol a to aj pokiaľ sa žalobca žalobou domáhal náhrady mzdy „do času, kým mu žalovaný umožní pokračovať v práci alebo do rozhodnutia súdu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru“, pretože nárok na náhradu mzdy nemožno priznať ako opakujúce sa plnenie do budúcnosti (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/36/2019 zo dňa 23.05.2019).

4.9 Odvolací súd zamietol žalobu žalobcu aj v časti, ktorou sa domáhal určenia, že jeho štátnozamestnanecký pomer u žalovaného trvá, pretože takýto výrok je nadbytočný vzhľadom na skutočnosť, že zákonným dôsledkom určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu spornou výpoveďou je skutočnosť, že tento pomer žalobcu u žalovaného nekončí (§ 79 ods. 1 Zákonníka práce); výrok o trvaní štátnozamestnaneckého pomeru je preto nadbytočný a na tomto určení nemohol mať žalobca naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 v spojení s § 470 ods. 2 C.s.p.).

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore sa odvolací súd po zopakovaní a doplnení dokazovania v dôsledku zmeny napadnutého rozsudku vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sporových strán, preto nebolo potrebné sa osobitne zaoberať pochybeniami súdu prvej inštancie v tejto oblasti.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach ako aj o nesprávnom právnom posúdení veci (body 4.3 až 4.9 odôvodnenia). Zopakovaním a doplnením dokazovania odstránil odvolací súd aj porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie.

7. Na základe uvedeného odvolací súd po čiastočnom zrušení napadnutého rozhodnutia a zastavení konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti zmenil tak, že určil neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu u právneho predchodcu žalovaného spornou výpoveďou, rozhodol o náhrade mzdy žalobcu a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

8. Odvolací súd v dôsledku zmeny rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; nakoľko odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol povinný rozhodnúť aj o trovách konania (o trovách konania pred súdom prvej inštancie ako aj o trovách odvolacieho konania); v dôsledku vyhovenia žalobe žalobcu bol tento v spore v plnom rozsahu úspešný a vznikol mu proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania; čiastočné späťvzatie žaloby v odvolacom konaní nemalo vplyv na plný úspech žalobcu v spore, pretože išlo len o späťvzatie v nepatrnnej časti uplatnenej náhrady mzdy, pričom v časti žaloby o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou bol žalobca v plnom rozsahu úspešný a rozhodnutie o výške priznanej náhrady mzdy (pokiaľ ide o obdobie, za ktoré sa priznáva) v konečnom dôsledku záviselo od úvahy súdu; podľa výsledku konania tak odvolací súd o trovách konania tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalovaného 2/ rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že v záhlaví písomného vyhotovenia rozsudku uviedol právnu zástupkyňu žalobcu JUDr. Zuzanu Kollárovú, advokátku, hoci po vyhlásení rozsudku doručil žalobca odvolaciemu súdu podanie, ktorým oznámil zmenu právneho zástupcu (§ 92 ods. 3 C.s.p.); pre písomné vyhotovenie rozsudku je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku, preto neskoršie zmeny nemôžu mať na rozsudok v tomto smere žiadny vplyv.

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).